

zoo sterk uiteen, dat sommigen er een werk uit den Romeinschen keizertijd in zien, anderen haar in haar geheel aan de 13de eeuw toeschrijven, terwijl ook de tusschenliggende eeuwen tamelijk willekeurig als tijd van ontstaan zijn genoemd. Misschien ook is de brug niet als geheel ontstaan, doch veeleer een bouwsel, dat telkens weer is hersteld, gewijzigd en verhoogd. Hoe het zij, het is vrijwel zeker, dat aan Gattapone een deel der eer toekomt van den bouw van dit reuzenwerk. De brug, 230 M. lang, bestaat uit tien bogen rustend op geweldige pilaren van baksteen. De middelste zijn niet minder dan 80 M. hoog!

Hoewel Spoleto's bloeitijd voorbij was, werden ook in de volgende eeuwen nog vele groote kunstwerken geschapen: Renaissance- en barokpaleizen, kerken, graftomben. Er werkten schilders als Pinturicchio en Lo Spagna, van wie de laatste misschien uit de stad geboortig is. Men kan zonder overdrijving zeggen, dat Spoleto een centrum is, waar iedere kunstperiode werken van groote waarde heeft achtergelaten. Weinig streken zijn rijker aan herinneringen en hoewel het moderne Spoleto nog een nijver plaatsje is, mag men aannemen dat de toekomst der stad geen verrassingen zal brengen. De weldadige rust, die over haar oude paleizen en kerken ligt, wordt zelfs niet gestoord door in deze omgeving misplaatste auto's of motorrijwielen, die in de zeer steile straten allen dienst zouden weigeren.

Toch hoopt de echte Spoletijn nog steeds op den terugkeer van de oude glorie en slechts noode duldt hij de meerderheid van het naburige Perugia, „la Augusta”. Niet zonder weemoed leest hij de spreuk op één der mooie fonteinen van de stad: „Et undae et anni” (Zooals de golven vervlieden de jaren). Voor zijn stad zijn ze vervloden, eeuwen en eeuwen van roem en grootheid, onweerbrenghaar.

